

fierheid straalde hen uit. Ze spraken over vieren, splitsen, gutten, enz. zoals een zeebonk die een kwarteeuw vaart achter de rug heeft. Het was geen jeugdtaal meer, slechts een improvisatie van iets wat ze nog niet aankonden. Zo komen ze thuis bij vader en moeder die reeds in het kind de « man » gaan ontdekken en meteen de teugels wat losser gaan laten. Er is ook meer: ze verdienen mooi geld en het daartoe voorbehouden spaarboekje van 50 F per zeedag loopt op en zal eensdaags wel een aardig sommetje met zich brengen. Er is een tijd geweest dat ze niets verdienden, hun verblijf aan boord als « leergeld » beschouwd werd en ze enkel deelden in het drinkgeld. Gelukkig zijn die zwarte armoetijden de wereld uit.

Nog andere verschillen verwijderden hen van de normale jeugd op hun ouderdom. Wie droomt er niet van op 15-16 jarige leeftijd in een sportkring opgenomen te worden, te voetballen, te lopen, enzomeer. Elk sportstadion blijft voor hen gesloten. Het gemeenschapsleven kan hen niet opnemen. Straks gaan ze weer naar zee voor zoveel dagen... Ook de jeugdclubs staan buiten hun bereik.

De gevolgen hiervan zijn groot:

er wordt een volledige muur opgetrokken tussen hen en de anderen van hun ouderdom. Dit ontardt soms in onverschilligheid en zelfs in verachting, dit langs beide zijden. De vissersjeugd heeft zijn eigen wereld, maar dan een wereld waar aan wal niets opbouwends bestaat. Met de ouderdom gaat het nog meer in die richting: er is geen band meer, geen leiding. Tijdens hun drie- of vierdaags verblijf lopen ze verloren en hebben als vrienden juist diegenen die ook van een reis komen.

Het wordt een driedaagse kermis — de boog kan niet steeds gespannen blijven — en de vissersherbergen varen er wel mee. Om de reis herhaalt dit zich tot die jeugd gekwetst wordt tot in het diepste van zijn ziel en geen jeugd meer kan genoemd worden.

Te laat grijpen de ouders in. We waren getuige hoe een moeder in het betaalbureel haar nood kwam uitschreien over het gedrag van haar zoon, die in drie dagen praktisch niet thuis geweest was en geen frank loon afgegeven had. Ditzelfde zoontje, 17 jaar oud, kwam daags vóór de afvaart een voorschot vragen van 1.000 F. « Krijg ik het niet dan zoek ik een ander vaartuig, er is vaart genoeg ».

De reder ligt op dit ogenblik varenklaar met zijn vaartuig en... geeft het betaalbureel de toelating dit geld voor te schieten...

Komt nog daarbij dat het betaalbureel, op zijn vraag, slechts aan hem alleen het loon mag overhandigen!

Dit alles vraagt een oplossing en die is te realiseren. Binnenkort komt het visserstehuis De Bolle een nieuw licht opsteken, doch dit staat alleen open voor verlaten jeugd. Is het bij de jeugdleiders uit onze stad nog nooit te binnen gekomen een vereniging van vissersjeugd te stichten in een eigen lokaal, temidden een vertrouwd milieu: een lokaal waar af en toe iets gepresteerd wordt, een filmavond, een ontspanningsavond en zelfs een dansavond. Is er op gebied van sport niets te doen in een dergelijk kader. Het komt erop aan deze jongens tijdens hun verblijf aan wal, het enige heerlijke wat het leven hen biedt, iets bij te brengen in een eigen kring. Voor enkele dagen kunnen ze dan aanvoelen dat ze ook nog JEUGD zijn en recht hebben op het mooie wat de jeugd aan andere biedt. Er ligt een weg open: een vissersjeugdgroepering. Er is wat durf nodig om een poging in die richting te doen. Doch er zal resultaat zijn. — FD

ROUW IN DE VISKONSERVEN- NIJVERHEID

We vernemen het plots overlijden van de heer Ernest Suys, afgevaardigde beheerder van de viskonservenfabriek Exelsior, in de ouderdom van 66 jaar. De afgestorvene was in onze visserijmiddens, en in de konservenindustrie in het bijzonder, een gekende en graaggeziene figuur.

Wij komen hierop terug in ons volgend nummer.

Ons blad biedt aan de families de meest oprechte blijken van deelneming aan in dit zware verlies dat hen komt te treffen.

Overlijden

We vernemen het overlijden van Mevrouw Sylvie Pylyser, weduwe van Jerome St Martin en moeder van de familie St Martin, scheepsmid.

Wij bieden aan de families onze innige deelneming aan.

Nog de tewaterlating van de O.123 "Jami,,

Zoals gemeld in ons jongste nummer werd op de scheepswerven Deweert-Crekillie vorige week woensdag, de O.123 « Jami » welke gebouwd werd voor rekening van reders Maesen Jacobus en Emiel, te water gelaten. Hierbij geven wij dan enkele beelden weer van deze plechtigheid, terwijl men op de foto hiernaast de prachtige treiler van stapel ziet lopen.

